

V luči vere

RAFAEL

Ljubimo
svoj dom!

Glasiło jugoslovanskih izseljencev
v Belgiji, Franciji, Holandiji, Nemciji.

Uredništvo: HEERLEN, Uilestraat 12a, Holandija.
Štev. 4.

APRIL 1933.

Izdajejo: Slovenski izselj. duhovniki.
Leto III.

VELIKI TEDEN

PO SREDNJEVEŠKI PESMI — VITAL VODUŠEK.

Ko je Jezus od matere vzel slovo
in je kmalu potem trpljenje prišlo,
je žalost padla Mariji v srcé
in Jezusa je vprašala ihté:

Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveto nedeljo s teboj?
„V nedeljo bom ljudstvu Kralj in Gospod,
in palme mi bodo stlali na pot.“

Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveti ponedeljek s teboj?
„V ponedeljek truden popotnik bom,
ki išče tolažbo, ljubezen in dom.“

Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveti torek s teboj?
„V torek bom véliki Prerok sveta:
oznanjal minljivost zemljé in neba.“

Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveto sredo s teboj?
„V sredo bom majhen, ubog in sam,
za trideset srebrnikov izdan.“

Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveti četrtek s teboj?
„V četrtek bo zadnja večerja v slovo,
in dal bom apostolom Kri in Telo.“

Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveti petek s teboj?
„O mati, da petek ostal bi ti skrit!
Saj v petek bom ves s krvjo oblit,

in na križ me bodo pribili trdó.
Tri ostri, ostri žebliji gredo
skozi roke in noge vse ranjene.....
O mati, o mati, zdaj veš za vsel!“

Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveto soboto s teboj?
„V soboto bom zrno, ki ne rodi,
dokler ne umrje. Potem skali.“

In v nedeljo z zarjo bom ves svetel,
o mati moja, od smrti vstal!
In v jutru vstajenja prva boš ti,
ki pridem pozdravit jo v radosti.“

VELIKA NOČ!

Velika noč naših Slovencev v tujini.....

Neka bolesta misel me prešinja. To se mi zgodi vedno, kadar se bliža kak večji praznik, če mislim pri tem na naše Slovence v tujini, Kako zelo pač morajo ob takih dneh občutiti, da jim manjka njihova draga domovina. Tudi ob navadnih delovnih dneh je človek v tujini le tujec, toda takrat še nekako gre. Človek se je izselil, pač zato, da si poišče boljši košček kruha in tega je tudi našel. Pride tudi v boljši gmoten položaj. In četudi bi to ne bilo, vedno ostane vsaj delno res, kar se mi je nekoč reklo: kjer imamo kruh, tam je tudi naša domovina. Vedno pa je to vprašanja nekaj važnega, ko si „tujec“ išče druge domovine.

Toda o velikih praznikih cerkvenega leta..... ko počiva delo, telo išče odmora in človeški duh, njegova duša išče duhovnih dobrin..... o, kruta tujina, kako si takrat trda! Ti nam ne moreš nuditi, česar se naš duh veseli! Tvoje navade so nam tuje in nas ne morejo zadovoljiti. S tibo bolestvo mislimo na blaženo srečo ljube domovine!

Velika noč v domovini..... Veličastna je! Že dva tedna vnaprej sem jo videl in čutil, da se je bližala. — Cel frančiškanski most in obrežje Ljublanice je zavito v oljčne vejice in butarice, ki so na prodaj. Celo mesto je na nogah. Vsak, revež in premožnejši, si odbira vejico in.....

Cvetna nedelja. Sedaj pride do izraza. Iz vseh kotov in ulic prihajajo ter napolnijo ceste. Z vidnim veseljem nosijo palmove vejice povezane v pisane butarice, nekatere debele kot drevesa. Ali res mislijo, da prijezdi v kratkem naš Gospod na oslici skozi mesto?..... Cerkev se napolni. Kakor vžigalce v škatli so stisnjeni drug poleg drugega, nepremično stoje. Počasi si dela pot duhovnik skozi množico ter blagoslavlja, škropé z blagoslovljeno vodo..... Da, Velika noč je na pohodu. V pričakovanju nekaj velikega hiti množica z zmagoslavno palmovo vejico domov.

Véliki četrtek. Še enkrat sem doživel Jezusov vhod v Jeruzalem. Zopet je cerkev natlačeno polna, v prezbiteriju celo stoji ljudstvo, krog oltarja, tik poleg oltarnih stopnic, je zbrano ter sledi z največjo pozornostjo svetim skrivnostim. Zadaž na koru pa sedi nekdo ter opazuje vse to in se sprašuje: kako neki se bo mogla pozneje vršiti procesija k stranskemu oltarju? Z Najsvetejšim se vendar ne more duhovnik prerivati skozi množico. Po holandskem pojmovanju se pač ne more procesija lepo razviti. Toda kako čudovit prizor se nudi mojim očem! Duhovnik vzame Najsvetejšo, se obrne, in..... ministrant, ki nosi križ, je že nekje zginil to se pravi je že na potu. Pomešal se je med množico, ne vidi se ga; le križ, ki moli iznad glav ljudstva, kaže kje se nahaja. Sedaj tudi že zagledam belo obleko drugih ministrantov ter duhovnikov, nazadnje tudi duhovnika z Najsvetejšim, ki stopa korakoma skozi gosto množico naroda. Toda med tem se je premaknila tudi množica ter se obrnilo od velikega oltarja in sledi duhovniku z Najsvetejšim k stranskemu oltarju. — Spoštljivi, veseli obrazi..... Nič bi se ne bil začudil, če bi nenkrat zaslišal vzklike: Hozana, blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem. Tako je moralo biti, ko je naš Gospod jezdil v Jeruzalem.

Véliki petek in sobota. Nepozabni dnevi pri grobu Gospodovem. Kakor ni Božiča brez jaslic, taki si Slovenec tudi ne more misliti Velike noči brez božjega groba. Kako ganljiva pobožnost je pač to, ko polože Jezusovo presveto Telo v skalnat grob, kjer naj počiva do nedelje zjutraj. Trije prazni križi nad skalo, grob sam z stražarji v naravni velikosti živi dečki v uniformi vitezev božjega groba, ki tvorijo častno stražo vse tri dni pri božjem grobu, toda predvsem še Jezusovo presveto Telo v podobi sv. hostije, ki odseva skozi belo tenčico, s katero je pokrita monštranca Mislim, da pač ni bilo nikogar, ki ne bi prišel v teh dneh pokleknit pred božji grob ter bil ganjen nad trpljenjem in smrtjo Gospodovo, in tako pred božjim grobom začutil upolni praznik Vstajenja.....

Velika noč. Vstajenje. Pred jutranjo zarjo je že vse na nogah. Ko se zdani, bo že procesija, Godba in pevski zbor že

čakata. Dolga procesija duhovnikov in strežnikov gre proti božjemu grobu. Bela tenčica se odstrani z monštranca, Najsvetejšo se pokaže ljudstvu. Kristus je vstal. In cela cerkev poje velikonočno pesem v največjem navdušenju: Zveličar je iz groba vstal, aleluja! Za tako slovesnost je cerkev pretresna, zato ven na ceste, preko gričev in dolin. Povsod naj se razlega glas, da je izpoljeno veliko upanje: Kristus je vstal! In kip vstalega Zveličarja se nosi v slovesnem sprevedu.....

Slovinci v tujini! Pač vas mora objeti domotožje, če mislite na svečano praznovanje velike noči v domovini! Zdi se, da morate to čutiti, kakor so čutili Izraelci v ujetništvu in z njimi vzdihujete: „Ob rekah babilonskih sedimo in vzdihujemo, kadar mislimo na Sion. Naša godala smo obesili na drevo, kako naj pojemo v tej tuji deželi.“ Toda z bolesto vstaja tudi tiha hvaležnost napram domovini, ki nam je vtisnila toliko lepega in koristnega neizbrisno v srca naša: „Moja desna roka naj se mi posuši, če bom tebe pozabil“, draga domovina!

P. TEOTIM v. VELZEN, O.F.M.,
Heerlen.

POGUMNI OTROCI.

Neki francoski župnik je prejel kot posebno dragoceno velikonočno darilo sledeče pismo:

„Ljubi gospod župnik!“

Veselite se!..... Vaša srčna želja je izpolnjena: Vaš faran je opravil svojo velikonočno dolžnost.

Sporočam Vam to, ker sem prepričan, da Vam bo v veliko veselje in ker resno želim, da bi odslej tudi mene šteli med one katoličane, ki se nanje vsekakor lahko zanesete.

In kako je ljubi Bog našel to izgubljeno ovco? Kar naravnost Vam povem, da ne lahko. Zli duh v meni se je upiral do skrajnosti. Že pred več leti je poizkusila moja dobra žena, da bi me spreobrnila, pa sem prehitro spoznal njen načrt. Ker ni prav začela, se ji ni posrečilo. Nisem se mogel pripraviti do tega, da bi šel k spovedi in sv. obhajilu le svoji ženi na ljubo. Ne, tega nisem mogel!.....

Malo bolj me je prijel moj župnik v Parizu. Pa tudi ta brez uspeha. Ni me namreč poznal in mi je govoril, kot govori za vse; zato mi njegova beseda ni šla nič kaj do srca. Vi, ljubi gospod župnik, ste mi prišli že bliže. Gotovo Vam je še v spominu tisto jutro, ko sem Vas obiskal in ogledoval nove panje v čebelnjaku. Besede, ki ste jih pri tej priliki govorili z menoj, so mi šle do srca. Pri odhodu ste me vprašali: „Če bi bil bolan, ali bi se dal prevideti?“ „Ne samo dal, celo zahteval bi!“ sem Vam odgovoril. „Torej“, ste mi rekli nato, „zakaj pa zdaj ne živite tako, kakor si boste enkrat želeli, da bi bili živeli?“ To vprašanje je zadelo moje srce huje, kot zadene puščica živo meso. — Na poti domov mi Vaše vprašanje kar ni šlo iz glave in večkrat sem si dejal: „Gospod župnik ima prav!“

Tudi moji prijatelji so poskušali zajeti mojo dušo, pa prav tako brez uspeha.

Čudno! Vsi ti, ki so mi dobro hoteli, niso imeli dovolj poguma, da bi rabili tako rekoč duhovno silo in mi kar naravnost povedali, ko je šlo za verske zadeve in za zveličanje moje duše. Res, dandanes ne sovražimo greha več tako, kot so ga sovražile nekdanje svete duše. Ali je to pomanjkanje žive vere? Ali je to strah pred ljudmi? Ali pretirana obzirnost do bližnjega?.....

Le s prav nežno roko in rokavicami in z mnogimi opravičevanji si upamo prijati bližnjega.

A trdi, ošabni hrasti se tako ne podirajo.

Po najinem razgovoru se mi je začela vest vedno pogosteje oglašati. Zahrepenel sem po nečem trdnem, kar bi me držalo pokoncu tudi v sedanjem razdvojenem času. Zahrepenel sem postati res mož v vsakem oziru. Želel sem si veljavnost, ki je res veljavnost. Iskal sem načela, ki daje moč, pisati tudi „presvetljenemu“ prijatelju: „Pridem v petek na kosilo, prosim Te pa, da pripraviš postne jedi, ker me poznaš, da sem zvest katoličan.“ Tako mi je pisal pretekli teden

general N. — In s kakšno pisavo!..... Črke so bile kot žveplenke, kot bi se v bojni vrsti pripravljale na napad.

Hudobec me je držal le še z eno roko, a držal me je le še! O, ta ne izpusti zlepa.

Velikonočno nedeljo zjutraj me je še držal. Sklenil sem bil, da bom spremljal svojo ženo, ko bo šla k slovesni službi božji, kjer bo ta dan posebno lepo petje in godba.

Zjutraj ob osmih grem skozi svojo sobo — in kaj vidim? Na pisalni mizi so bili štirje katekizmi, vsi odprti na strani, kjer je zapisana cerkvena zapoved:

„Spovej se svojih grehov vsaj enkrat v letu in vsaj v velikonočnem času prejmi sveto Rešnje Telo.“

In da bi tega gotovo ne prezrl, je bila zapoved v vsaki knjigi rdeče podčrtana.

Obstal sem in strmel.

Moji trije fantiči in moja hčerka!..... O, ti navihanci! Ne da bi povedali o tem kaj meni, so sklenili, da poizkusijo sami. Njihov poizkus je pa kot vihar spreobrnil mojo dušo.

„Torej sem že tako daleč!“ sem si mislil, „da me morajo spreobračati moji otroci.“

Vnaglici sem se oblekel, niti obriti se nisem imel časa; šel sem v cerkev k spovednici gospoda vikarja, ki so jo ženske kar oblegale. Tu bi moral čakati najmanj eno uro..... Veste pa, kako sem pri čakanju nepotrepljiv!

Na srečo je prišel mimo župnik, me pogledal in rekel: „Bi se radi spovedali?“

„Da.“

„Tukaj, prosim!“

Peljal me je v svojo sobo.

Čez deset minut sem se vrnil. Vrgel sem bil hudobca in vse njegovo iz svojega srca. — Potem sem šel k sv. obhajilu. — Ko pridem domov, vidim, da so otroci nekam nemirni.

„Vsi semkaj!“

.....???

„Od kdaj pa dajejo nauke staršem otroci?“

.....???

Nisem se mogel več premagovati. Objel sem jih..... Ti edini so imeli pogum.

Moj ljubi gospod župnik! To velikonočno darilo sem Vam hotel pokloniti. Storit bi bil moral že pred dvajsetimi leti.....

Če nebi imel svojih ljubih otrok, bi tega prav gotovo niti zdaj ne storil.

Tako pa se je zdaj zgodilo! Aleluja!

Vaš vdani Louis B.....”

(Francosko spisal Pierre L'Ermite.)

HOLANDIJA.

Prijateljska beseda vsem!

Naš blag pater Teotim nam opisuje v tej številki našega lista svoje utise, kakor jih je dobil lani o velikonočnih praznikih v naši domovini ter nas pomiluje — in to po pravici — ker nam pač mnogo lepega, kar je združeno s tem največjim praznikom doma, tukaj manjka. Vendar enega nam ne manjka tudi v tujini ne! zlasti še nam Slovincem v Holandiji ne! Tudi tu živi narod, ki ima isto vero, kakor jo imamo mi! Tudi tu nam ne manjka prav lepih, vspodbudnih vzgledov globokega katoliškega življenja! Isti Kristus živi tudi tu — v teh cerkvah in v dušah vernih ljudi!

In vstal bo pred nami ta s križem obloženi Gospod v teh dneh in resno kot mogoče še nikdar v našem življenju nam bo zaklical: „Kdor hoče za menoj priti, mora vzeti svoj križ na ramo in hoditi za menoj!“ Predobro ve naš Gospod, kako težko je dandanes naše življenje. Zaklical nam je zato tudi: „Brez mene ne morete ničesar storiti!“ Prav ničesar, bratje! Še najmanj pa moremo ta težek križ, ki nam je naložen v teh resnih časih, nositi sami s svojo lastno močjo!

„Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom okrepčal.“

Kdo ne sprejme rad povabila svojega najdražjega prijatelja, če ga ta vabi k sebi in mu še obljublja, da mu bo po-

magal v njegovem težkem življenju? So pa dandanes križi, ki nam jih ne more olajšati noben zemeljski prijatelj, imamo danes težave, ki so poznane le Vsevednemu in Vsemodremu! — In ta Vsevedni, Vsedobri nas vabi sedaj, vabi k sebi ter nam obljublja svojo pomoč.

K sv. obhajilu, bratje! K mizi božji sedaj o velikonočnem času!

Brez Kristusa je nemogoče vzdržati v teh časih!

Le v sv. obhajilu bomo zamogli zajeti dovolj moči!

Najboljši prijatelj kliče! Naša mati — sv. Cerkev — nas vabi, roti! V svoji zapovedi nam pod smrtnim grehom nalaga dolžnost, sprejeti vsaj o velikonočnem času sv. obhajilo. — Če bi bila naša vera količkaj globoka, bi nas ne bilo treba še prositi, vabiti, rotiti, da naj pridemo k mizi Gospodovi. Z vsem veseljem bi morali hiteti, če nam je Gospod enkrat samo dovolil, da smeno priti. Zato je tako čudno, da se tega, kar je Najvišje, Najsvetejše, nekako bojimo.....

Dovolj prilike nam bo dano letos, da bomo mogli pač prav vsi prejeti sv. zakramente. „Vstajenje“ bo letos nekaj posebnega; ali ta slovesnost ne bo in ne sme biti le nekaj zunanega, temveč mora biti predvsem doživetje naše duše. Zato je poskrbljeno, da se bo v Veliko soboto popoldan spovedovalo v vseh večjih kolonijah, da bomo mogli potem na Veliko noč vsi skupno k sv. obhajilu!

Velikonočno „Vstajenje“

bomo praznovali letos v Holandi ji kakor doma v Sloveniji, in sicer na prav slovesen način.

Spovedovalo se bo na Veliko soboto popoldan skoro v vseh kolonijah Natančnejši spored sledi spodaj.

Na Velikonočno nedeljo se vrši slovesnost „Vstajenja“ za vse Slovence skupno in sicer:

v cerkvi v Heerlerheide točno ob 5. uri zjutraj!

Opozarjamo posebej, da se ne vrši v Nieuw Einde, kjer je navadno slovenska služba božja, temveč v farni cerkvi-Heerlerheide (cerkev z 2 stolpoma). Procesija se začne točno ob 5. uri (ker moramo biti radi drugih sv. maš pravočasno gotovi), pri procesiji svira naša slovenska godba iz Brunssuma; nato se vrši slovesna sv. maša s pridigo in blagoslovom.

Najveličastnejši prizor bo gotovo to, da pristopijo pri tej sv. maši vsi naši dobri Slovinci skupno k sv. obhajilu!

Društveni odbori skrbite, da ne bo manjkalo niti eden član!

Starši pošljite ta dan tudi vse svoje otroke k „Vstajenju“, da bodo vsaj enkrat doživeli to, kar ste doživljali Vi tolikrat v svoji mladosti! Vaši otroci bodo tudi peli pri procesiji!

Lep dan se nam obeta!

Že sedaj prosimo Gospoda, da nam pošlje obilen blagoslov da bomo res doživeli Veliko noč — prenovljeni na duši!

Velikonočna spoved.

V nekaterih kolonijah so naši dobri Slovinci že opravili svojo velikonočno dolžnost. V Hoensbroeku in Lindenheuvel še ni bil nikdar tako lep obisk pri skupnem sv. obhajilu, kakor letos. Ne le lepo nad vse, ganljivo je bilo, ko se je dvignila cela cerkev in se približala mizi Gospodovi. Tako bo tudi drugod! Je-li?

Prilika za sv. spoved bo:

V soboto 8. aprila zvečer ob 1/26. v Eijgelshoven in Spekholzerheide, v nedeljo 9. aprila pred sv. mašo istotam.

Na Veliko soboto pop. se bo spovedovalo:

- ob 3. v Hoensbroeku v farni cerkvi,
- ob 5—6 v Nieuw Einde,
- ob 7. v Brunssum v farni cerkvi,
- ob 5. v Chevremont, v kapeli pri sestrah,
- od 1/26—1/27 v Eijgelshoven,
- od 7. v Nieuwenhagen.

Blagoslov velikonočnega jagneta in kruha se vrši v vseh gornjih krajih in sicer pred začetkom spovedovanja, torej v Hoensbroek om 3., v Nieuw Einde ob 5., v Brunssum ob 7.,

v Chevremont ob 5., v Eijgelshoven ob ½6., v Nieuwenhagen ob 7.

Sv. maša je na velikonočno nedeljo samo v Heerlerheide ob 5. zjutraj.

Na Velikom, pondeljek sta sv. maši ob 9. uri v Brunssum in Nieuwenhagen, kjer je tudi prilike za sv. spoved.

Na belo nedeljo 23. aprila je sv. maša v Chevremontu, 30. aprila pa v Maastrichtu.

Razne novice.

Zahvala. O priliki svojega godu sem bila deležna pre mnogih dokazov Vaše naklonjenosti in ljubezni. Za ljubka voščila in nagovore, za obilno poklonjeno mi svetje in druge darove, ki sem jih nepričakovano s hvaležnostjo in ginjenostjo prejela po zveznem predsedniku g. Kronovšku, zastopnici dekliškega krožka Kužnikovi Kristini in Vaših dragih malih se vsem najiskrenejše zahvaljujem. Najlepša hvala tudi otrokom iz Lutterade za neminljiv duhovni šopek in staršem za prelepe častitke. V zahvalo sprejmite mojo skromno molitev za Vas vse —!

M. Ažman, učiteljica.

Društvo v Hoensbroek je imelo 12. marca izredni občni zbor, kjer je bil mesto obolelega dosedanjega predsednika g. Kuneja izvoljen za to mesto g. Franc Pobežin. Poleg njega tvorijo sedaj odbor: Jozef Hladin podpredsed., Karl Polšak tajnik, A. Mežnar blagajnik, Jos. Lanišnik knjižničar, A. Mandelc, odbornik.

Družabni večer priredi društvo začetkom meseca maja.

Težko se je ponesrečil že v 1. 1932 g. Martin Kunej. Posledice so se pokazale še le sedaj, ko revež ni več sposoben za nobeno delo.

Nesreča nikdar ne praznuje, pravimo! 6-leten sinček Franc Lanišnik iz Hoensbroeka si je na potu iz šole dvakrat prelomil desno roko, ko je skočil preko jarka in padel.

Tudi vesele dogodke doživljamo v Hoensbroeku. Družino Ferdinanda Lešnik je po 10 letih obiskala štoklja; malo Minkico so dobili, ki so jo 12. marca krstili.

Društvo v Heerlerheide si je na svojem izrednem občnem zboru v marcu izvolilo novega tajnika in sicer g. Josipa Kampuš, Anjelierstr. 54.

Na seji Zveze dne 2. aprila se je dovolila izredna podpora zvestemu članu društva Ivanu Ožep, očetu 5 otrok, ki odhaja te dni kot invalid v svojo domovino, v znesku 25.— gold.

Dejanje globoke vere. Kakor je našim Slovencem znano, so neznani zlikovci vdrli pred tedni v cerkev v Leenhof pri Heerlenu (na potu iz Heerlenu proti Schaesberg) ter so ukradli sv. posode, sv. hostije po bogosrnsko razsuli po tleh. — Da izkažejo Najsvetejšemu zadoščenje, so dobri holandski katoliki romali dan za dnem v to cerkvico, kjer se je izvršil strašen božji rop ter opravljali zadostilne pobožnosti. Nekega dne se pripelje izredno veliko avtov pred priporostjo kolonijske cerkev. Izstopijo: guverner province Limburg, župan s soprogo iz Maastrichta, in veliko visokih uradnikov in inženirjev. Cerkvica se napolni najodličnejše gospode. Vse pade na kolena in moli na glas skupno zadostilno molitev. Rudarji tamkajšne kolonije so bili ginjeni nad vse, ko so gledali ta prizor!

Odločnosti nam je treba v našem katoliškem življenju. Prav lep vzgled v tem so nam lahko „laični apostoli“ iz Heerlenu. — Ko je bil pred tedni na nekaterih deshak v Heerlenu prilepljen plakat, ki je z razgaljenimi slikami vabil h kino-predstavi, so naslovili člana „laičnega apostolata“ na župana mesta Heerlen pismo, ki so ga objavili tudi v časopisu, v katerem prosijo, da naj se prepove objavljanje takih reklamnih slik. Pomagalo jel!

Materinski dnevi.

Prelepi dnevi so bili tako za naše dobre mamice, kakor tudi za njihove otroke. Še naše može je ganilo! In kako tudi ne?

Vsak otrok je prinesel svoji mami domov „pismo“, v katerem jo vabi, da pride v nedeljo k. sv. obhajilo, kakor bo tudi sam storil, popoldan pa k prireditvi v društven dom! In odzvale so se mamice povabilu svojih otrok. Poklekile so zjutraj k mizi Gospodovi s svojimi malimi. Da bi mogli takrat videti angele varuhe vseh teh mamic in njihovih otrok, kako so hiteli pred prestol božji in prinašali tisoč in tisoč prošenj..... Ena prošnja je bila pa gotovo vsem skupna: da bil bi otrok predvsem otrok božji! Nebo se je gotovo ozrlo na to molitev!

V Brunssum, Heerlerheide in Lutterade so se vršile proslave materinskega dne v minolih treh nedeljah. Prihodnjo nedeljo se vrši še v Eijgelshoven.

Naši mali so pokazali, kaj vse so se že naučili v slovenski šoli. Enoglasna sodba staršev, ki niso nič vedeli, kaj se otroci skrivoma pripravljajo za materinski dan, je bila: kaj takega nismo pričakovali! Zato tudi niso štedili s pohvalo gđni Ažmanovi, ki je te prelepe dneve pripravila — staršem in otrokom v veselje!

FRANCIJA.

Crusnes.

Crusnes je le dobrih par tisoč korakov proč od Aumetza, pa se glas iz Aumetza sliši dalj, ko v deveto vas (saj jako pridni pišejo v Rafaela), mi pa smo tako tihi, da ve za nas komaj bližnja okolica. Edino g. izseljeniški duhovnik nas nekoliko bolje pozna, ker nas je pred kratkim obiskal in vse natanko popisal. Kaj hočemo. Le devet družin nas je še. — Družina g. Ivančič se je pred nedavnim časom preselila v južno Francijo iskat boljšega in lažjega zaslužka kakor ga ima delavec v železnem rudniku, dasi se zaenkrat ne moremo še pritožiti. Delo je stalno in zaslužek še primeren, dokler Bog mu daj večni mir. Če je že moralo tako se zgoditi, bi mu naše male kolonije smo pa že pet slovencev odnesli k večnemu počitku. Zadnji je bil g. Resnik Anton iz župnije Griže pri Celju. Na pustno nedeljo je nesrečno padel po stopnicah. Bog mu daj večni mir. Če je že moralo tako s zgoditi, bi mu marsikdo privoščil smrt vsaj pri delu v jami. Na ta način bi svojci za njim dobili kako podporo, kar je najbolj skromna želja delavca-družinskega očeta. Nekaj pa še ni v Crusnes-u in bi ne bilo težko: Rafaela naj naroči vsaka družina. G. kantiner Zgonc jih dobi ravno 9 pa jih proda le tri. Dajmo, zgenimo se, da dosežemo vsaj en rekord.

Algrange.

Algrange je dolga vas, oziroma mesto. In prav na zadnjem koncu je peščica slovencev, raztresenih po nič kaj prijazni delavski koloniji, ki že na zunaj kaže, da tu živi delavski razred v trdem boju za vsakdanji kruh. Ker so v par rudnikih delo popolnoma ustavili, se je precej slovencev izselilo, nekaj jih pa hodi, oziroma se vozijo na delo po 16 km. daleč. Tu naj omenim, da dobijo družinski očetje delo v rudniku v Tucquegneux. Oglasijo naj se tozadevno na slovenskega učitelja g. Jankoviča ali na slov. izselj. duhovnika v Aumetzu. Kljub krizi pa nismo popolnoma pozabljeni. Večkrat nas razveseli z obiskom slovenska usmiljenka, č. s. Serafina Kovač, za kar smo ji hvaležni.

Giraumont.

Tu pa prebivajo sami rudniški uradniki, tako bi človek sodil, ko vidi lepe, nove stanovanjske hišice s precejšnjim vrtičkom. Skoro bi si upal reči, da je Giraumont najlepša delavska kolonija, kjer so tudi delavci z zaslužkom še kar zadovoljni, če upoštevamo, da je po drugih rudnikih še manj zaslužiti mogoče. Pa tudi sicer je mogoče od tukaj kaj vselega sporočiti bralcem Rafaela. N. pr., da so zelo vneti naročniki in bralci slov. časopisov, da je za letos skoro vsaka slov. družina naročila Mohorjeve knjige itd. a preveč ni dobro povedati, da se kdo ne prevzame. Mislim tudi, da se Slovenci med seboj mnogo bolje poznajo, kakor sem dobil

glede tega splošni vtis ob mojem prvem prihodu. Majhen kup hiš je, pa sem vendar na štirih koncih zaman spraševal, kje je ta in ta na št. 121. Nihče ni vedel.

Merlebach.

Opravičilo in prošnja. 250 odjemalcev Rafaela iz Merlebacha in drugih sem spadajočih slovenskih kolonij je v zadnji številki. Rafaela zaman iskalo poročilo ali novic iz svojih kolonij. Sicer je kak mesec treba taka poročila prav za lase skupaj vleči in tedaj ni nikaka škoda, če izostanejo. V tem slučaju pa je bila krivda drugje, morda na — dveh: prvi je ta nesrečni pisalni stroj, ki odpove ravno v kritičnem trenutku, ko je treba hiteti s polno paro in to predpisani točnosti na ljubo. Rafaelov urednik je namreč že opetovano zabičal, da sprejme samo ona poročila, ki pridejo točno do napovedanega termina. Ker smo tega radi stroja zamudili, poročil kratkoma poslali nismo. Seveda nismo mogli slutiti, da bi poročilo tudi z zamudo še vedno došlo pravočasno. Prosimo toraj, da nam uredništvo slučajne zamude, posebno večje, prej sporoči.

Čas odpustov in vsesplošne nervoznosti je mesec marec že vsa leta krize. Tako tudi letos. Tega bi morali biti pač že navajeni in vsaj toliko pripravljeni, da to dejstvo ne bi vzbujalo vedno iznova brezglavih ugibanj in neosnovanih govoric. Podajamo pregledno sliko teh dogodkov.

S 1. marcem je bilo pri tukajšnji družbi Sarre et Mosell odpuščenih 300 rudniških delavcev. Kakor rečeno to dejstvo samo na sebi ni moglo nikogar presenetiti in tudi število ne. Saj jih je bilo lani na listi 900! čeprav ne naenkrat. Letos pa je na listi stala izrecna izjava, da je to prvi in zadnji odpust v masah (Massenentlassung) v tem letu. Tej izjavi na klub menda, pa so se razširjala ravno nasprotne govorice in trditve z raburljivimi številkami. Ljudje, delavstvo rajše verjame slabo ko dobro, k temu jih ponajveč nagiblje skušnjava. Vendar smo mnenja, da to več škoduje ko koristi. Upanje redi, ohranja človeka!

Izenadil v dobrem smislu je razglas, da dobe vsi odpuščeni delavci, ki se vrnejo v domovino poleg ugodnosti izza lanskih odpustov: prosto vožnjo za sebe in pohištvo, še 250 fr. na vsakega družinskega člana. Družina s 5 otroki toraj $7 \times 250 = 1750$ frankov! Razburljiva domišljija pa je trdila zopet ravno nasprotno, da je to samo vaba, ki naj ljudi zvabi do in čez mejo, dobili pa ne bodo ničesar. Prvi transport je točno dobil na roko obljubljenih 250 fr. na osebo, — nemirni jeziki pa vstrajajo še vedno na tem, da niso in da drugi ne bodo dobili, tako da se je šef pisarne, ki je osebno delil denar, bridko pritožil, češ, kakšni ljudje smo vendar to! — Lepo priporočilo za nas, kaj ne? Omenjamo to samo zato, da vsak lahko vidi, da tako brezglavo, tjavendan govorjenje in trditve samo škoduje.

Nasprotno pa moramo pri letošnjih odpustih ugotoviti okolščine, ki so zares iznenadile in močno zbolele:

Odpuščeni delavci so do malih izjem sami Poljaki in Jugoslovani (ozir. tudi Primorski Slovenci). In še za tiste izjeme nemške narodnosti je izrecno rečeno, da jim bo mogoče dobiti delo bodisi pri privatnih podjetnikih ali na utrdbah, do čim za druge (Poljake in Jugoslovane) „družba Sarre et Moselle ne taji, da jim bo zelo težko dobiti dela.“ Po domače rečeno: Najbolj pametno, da greste!

Drugo, kar še bolj boli, je to, da so bili odpuščeni skoro sami taki, ki so zadnje čase boleli, potem mnogi invalidi; toraj ravno tisti, ki so tu pustili svoje zdravje in celo brez ozira ali so to družinski očetje. Socijalni čut, ozir na družine, tega sploh ne poznajo več. To kar odkrito priznavajo..... Tako je med 40 odpuščenimi Jugoslovani (Slovenci) več invalidov, večina drugih pa druž. očetov, tudi z 7, 5, 4 otroki, ki niti nimajo kamor bi glavo položili! Nekateri taki, ki Slovenije ozir. Jugoslavije še nikdar videli niso! Zares pravi brezdomci!

Vprašanje je še, koliko se da odpomoči z raznimi prošnjami intervencijami i.t.d.? Pri najboljši volji zelo malo. Resnici na ljubo povedano: za naše se je storilo, kar je bilo v

naših močeh. Zvečer je bila lista odpuščenih razglašena, drugo jutro je že bila na ravnateljstvo vložena reklamacija, prva med mnogimi! Uspeh? Računajmo: v celoti odpuščenih je bilo 300, nazaj sprejetih 43, toraj 7. del. Naših odpuščenih 40, nazaj sprejetih 8, toraj 5. del! Za par točk toraj na boljšem še ko drugi. — Seveda ne eno ne drugo ni bogve kaj. Samo nekateri so dobili svoje staro delo nazaj, drugi so prišli k rudniškem podjetju na dnevno delo, kjer ni take stalnosti, manjši zaslužek, manjše ugodnosti.

Zato mnogi z dnevnim delom oziroma z manjšim zaslužkom niso zadovoljni, ne sprejmejo ponudbe in rajši odidejo domov-kiga nimajo! Težko je reči ali ravnajo pametno. Doma je revščina in brezposelnost še vse večja — vsaj za tiste, ki nimajo niti svoje strehe, pa čeprav revne. Za take velja: boljše nekaj skromnega zaslužka tu, kakor — nič doma. Kdor more razumeti, naj razume!

„**Halo! Kdo hoče postati Francoz?** Tisti naj se zgledajo in vložijo tozadevne prošnje za naturalizacijo. Čas do 15. aprila.“ Tako se glasi najnovejši javni razglas, ki meša duhove in pojme. Razumljivo, da vsi vprek hite čimprej vložiti prošnje, zakaj — tako hoče vedeti ljudski glas — kdor tega ne stori, bo po 15. aprilu izgnan, oziroma odpuščen od dela! Človek ne ve ali bi se jezil ali smejal. Razglas je tu, kakšno ozadje ima, tega pa nihče ne more točno vedeti. Čudno je tole: tisti, ki imajo že leta in leta vložene prošnje za naturalizacijo, ne dobijo rešene. Nedavno je bilo razglašeno, da novih prošenj sploh več ne sprejemajo. Vladne odredbe, časopisi in povečini javno mnenje domačinov je proti tujcem. Odkod toraj naenkrat ta sprememba? Komu v korist? Res nam? To je res velik vprašaj.

Da ne bomo prečno sodili, morda je stvar takale (od visoke osebe se nam je tako razlagalo): Vladne naredbe in javno mnenje domačih delavcev je tujcem sovražno in bi se jih radi znebili. Podjetja, industrija, pa vidi, da z domačimi delavci ne morejo delati tako kot z imozemci, ki so priznani delavci. Da si bi mogli pridržati vsaj en del teh dobrih, dobičkanosnih delavski moči, evo rešilne bilke, dajte se naturalizirati, vsaj prošnje za to vložite, da vas bo mogla družba, industrija, zagovarjati proti naredbam in javnemu mnenju, češ da niste pravi tujci, ker imate že vložene prošnje za državljanstvo. Ni gotova ta razlaga, verjetna pa je le. Kdor toraj misli, da si bo s tem zasigural delo in obstanek in se ne boji stroškov, ki so s tem v zvezi — naj v božjem imenu vloži imenovano prošnjo za naturalizacijo. Gotovo je, da bo izkopenega še mnogo, mnogo premoga predno boste dosegli franc. državljanstvo in še potem se vas bo držal pridevek, ka ste „pofarban!“

Vse skupaj pa je dokaz velike velike krize, ne samo gospodarske ampak tudi notranje, duhovne. Za košček kruha se prodaja vsako boljše prepričanje katerekoli vrste, naj bo državljanstvo, narodnost, materini jezik, versko prepričanje, celo duša! Je pa že drugače ravnal tisti kmetič stare korenine, ki je ponoči domov grede premišljeval svoje gorje in kako bi si pomagal. Pa se mu pridruži skušnjavec — mešetar človeških duš — v podobi priliznjene mačka. Gresta lepo skupaj, kar spregovori maček: „Stric, čte dnarja?“ „O, hudiček, kaj si ti?“ osupel pravi kmetič in našene skušnjavca z bičevnikom. Ostal je rajši še naprej reven in ubog nego da bi prodal svoje prepričanje!

Prvi letošnji povratniki se odšli v četrtek ob pol 9 dopoldne, v Ljubljano pa so prišli šele v nedeljo 19. III. ob 4 popoldne! Toraj je trajalo potovanje polnih 79 ur! Razumljivo, da so prišli utrujeni, vsega naveličani in — lačni! To naznanje drugim, da se bodo v podobnem slučaju dobro založili za pot.

Nov izseljeniški listič „Izseljeniški Glasnik“, tiskan na razmnoževalnem stroju, je začel izhajati v Metz s 15. febr. t. l. Izdaja ga po potrebi naš konzulat in je izključno uradno — informativen.

Posilja se brezplačno vsakemu društvu v nekaj izvodih. V dosedanjih treh številkah je za naše ljudi važno tole sporo-

čilo: „Naši izseljenci se opozarjajo, da je franc. ministerstvo notr. zadeve izdalo odlok, da se francoski papirji (carte d'identité), ki so potekli do konca marca 1933 (ali že prej s 1. januar.) začnejo zamenjavati začenši s 1. aprilom tega leta. Prefekturam je naročeno, da nikomur ne zamenjajo oziroma ne dajo carte d'identité ako ne prinese novega jugoslov. potnega lista, ker stari ne veljajo več že od 1. sept. 1931. Zato bi bilo dobro, da vsak naš delavec, ki ima še stari potni list, istega pri konzulatu zamenja z novim. Za zameno je potreben stari potni list z 2 novima fotografijama. Kdor je morda stari potni list izgubil, mora imeti kak drug dokument, n. pr. krstni list, domovnico ali podobno.

Da more kdo dobiti novi potni list, je potrebno najprej, da je stari urejen, to je, podaljšan za vsa leta nazaj. Takse za podaljšanje starih potnih, listov so do 1. aprila 1932 letno 11 fr., od tega datuma naprej pa letno 22 fr. Poleg tega še za prošnjo 2 fr. 50 cent, in za novo knjižico 10 fr.

Pripominjamo, da smo to povzeli iz uradnega obvestila v Izsel. Glasniku.

Smrtna kosa. Zadnje mesece smo pokopali: Ano Brečko, ženo poznane Brečka. Trpela je dolgo, večkrat je bila operirana, nazadnje so ji morali odrezati nogo pa je kljub temu morala umreti.

Druga je bila mati ge. Pivec z Heumaux, vsled starosti. J. Košču je najbrz davica pobrala 6 mesecev starega sinčka — edinca. V bolnici na Hochwaldu je umru starejši rudar Zalokar za želodčnim rakom. Tragično, kakor v zasmeh, je bilo to, da je zadnje dni pred smrtjo še zvedel, da stoji na listi odpuščenih rudarjev. Dvojna odpustitev — od dela in življenja! — Naj počivajo v miru!

Petite Rosselle-Habsterdick. V decembru ponesrečeni samski rudar Grile je v bolnici v Forbachu na poškodbah umrl. To je menda že 7. smrtna žrtev med Slovenci v šahtih Stiring-Wendel v enem dobrem letu! Števalo, ki da misliti!

Zanimiv slučaj. Rudar in gostilničar Župevc se je prehladil in dobil vnetje možganske mreže. Ležal v bolnici dalj časa nazadnje v nezavesti celih 8 dni, takorekoč že v objemu smrti. Naenkrat pa mu je odleglo, da se sami zdravniki niso mogli načuditi. Slučaj, morda 1 od 100. Želimo, da bi popolnoma ozdravel.

Pevsko društvo „Triglav“ bo z večjim programom nastopil v Lunéville pri Nancy 22. aprila na manifestaciji Zveze Vsodnih (Solunskih) bojevnikov. Radi tega so za enkrat odložili vaje za opereto „Kovačev študent“ na poznejši čas.

„Zvon“ v Jeanne d'Arcu. Pri pustni predstavi „Mutasti muzikant“ so člani, zlasti moški pokazali, kaj zmore dobra volja tudi s prav preprostimi sredstvi in lastnimi močmi. — Številni gledalci so se nasmeljali do solz. G. Okorn se je poleg v igri postavil tudi z otroškim zborom. Častitamo vsem!

Cerkveni vestnik: V postnem času se v naši cerkvi vsako nedeljo vrši slovenski križev pot z litanijami ob 5. pop.

Upeljali smo to lansko leto. Letos je kar že lepa ali vsaj zadovoljiva udeležba v primeri z udeležbo pri sv. maši.

Velikonočno spovedovanje se vrši: v Jeanne d'Arcu, Creutzwaldu, Stiringu — o priliki mesečne službe božje; na tiho, cvetno in Veliko nedeljo. V Merlebachu od tihe nedelje dalje, glavno pa vel teden. Pride tudi g. Švelc iz Aumetza. Točen spored dobite po posebnem obvestilu.

Obredi velikega tedna v Merlebachu:

Cvetno nedeljo blagoslov oljk, evang. poročilo Kristusovega trpljenja.

Veliki petek: Križev pot, pridiga ob 5 pop.

Velika sobota: blagoslov velikonočnih jedil v cerkvi!

Velikonočna nedelja: slovesna sv. maša ob 1/11.

Vsem: Veselo Alleluja!

BELGIJA.

Eysden.

Zvečer okrog 9. ure je v smeri proti severu zažarelo obzorje tako silovito, da so zatulile vse sirene okoliških tovarn in ladji ter opozarjale, da gori. Prebivalci iz Eysdena in citeja so se v gručah zbirali in strmeli v morje plamenov, ki so lizali vsemirje, vzbujali ljudem nemir in dokazovali strašno svojo silo. Hipoma se raznesla vest, da gore gozdovi tukajšnega rudnika. Sirena šarbonaže je tulila skoro 20 minut nepretrgoma. Sto in sto lučic kolesarjev ter žarometi avtomobilov so razsvetljevali pot iz Eysdena proti Lanklaer, misleč, da gorijo gozdovi v smeri Lanklaer-Asch, in da se požar približuje proti citeju. Slika ognjenega morja je bila čudovita, strašna in grozna. Videl sem že kako je ponoči nekoč gorela vsa vas — ali kaj takega še nikoli. In sto in sto resno strmečih obrazov se je na ves glas zasmejalo, ko je neki Flaman na ves glas zaklical: „Prijatelja moja lucifer in satan že vesta kaj jima je storiti, da udarita bogataša po krvavem žepu!“ — Naslednjega jutra sem zvedel, da niso goreli šarbonaški gozdovi, pač pa daleč naprej v bližini Dilsena. Zgorelo je baje okrog 10 do 15 ha gozda raznih lastnikov. Ker plameni, dasi je bil veter hud, niso dosegli drugih gozdov, je bilo njih delo okoli 3. zjutraj končano. Zjutraj, ko je posijalo solnce, je bilo obzorje čisto, ljudje so bili mirni, a zvedeti nisem mogel, kako je bilo pri srcu onemu Flamarju, ki ima tako imenitne gospodiče za brate, ko je gotovo zvedel, da je ob tem požaru obubožalo več gospodarjev.

Waterschei.

Dne 12. marca se je težko ponesrečil v jami naš rojak Rudolf Flere. Svoje delo opravlja v „briekuju“. Težak kamen ga je se silo spodbil, da je padel 8 metrov daleč in dobil težje poškodbe na prsnem košu ter tudi večjo rano pod ramo. Po zdravniški pomoči 14 dni v bolnici, je sedaj toliko okreval, da je prišel domov k svoji skrbni ženici, ki mu s svojo skrbjo in postrežljivostjo lajša bolečine.

Istega dne se je še hujše ponesrečil Kodra Franc. Kamen je padel nanj in ga hudo ranil. Nezavestnega so ga pripeljali v bolnico. Bati se je, da mu ostane noga trda.

Družina Kodra je doživela še drug silen udarec. Umrla je 10. marca hčerka Štefanija, poročena Pintarič. Zapustila je dobrega moža in hčerkico, sorodnike in mnogo prijateljev, ki so jo vsi ljubili in čislali radi njene milobe in pridnosti. Naj ji bo lahka zemlja v tujini — ostalim pa iskreno sožalje.

Zwartberg.

Po Zwartbergu so močno razširjene govornice, da se bo delalo v tamošnjem rudniku le 4-krat tedensko, to pa radi tega, kar imajo baje premalo odjemalcev za premog.

Mlakar Danijel, ki se je lečil več mesecev v bolnici v Liege, se je vrnil pred par dnevi v Zwartberg, če tudi se ne čuti popolnoma zdravega. Želimo mu skorajšnega okrevanja!

Zupan Leopold, Rafaelov naročnik, se je preselil na novo stavovanje rue Auguste Collon 10, Zwartberg. S. S.

Slovenska služba božja

v Eysdenu se vrši na belo nedeljo 23. aprila ob 9. uri, v Winterslagu in Waterschei pa en teden pozneje t. j. 30. aprila. Ura se določi pozneje.

V vseh krajih bo tudi prilika za veliko nočno spoved.

MED NAŠIMI V NEMČIJI.

V članku pod gornjim naslovom nas je g. urednik v zadnji številki Rafaela tako laskavo pohvalil, da nas bodo gotovo drugod zavidali. Pa šment! Saj nam nekateri naših še skromnega verskega zborovanja niso privoščili, pa hočejo biti goreči katoliki in vneti Slovenci. Pozabili pa so prav zelo, kako se pravzaprav glase božje in naravne zapovedi in kaj nas

uči naša mati katoliška Cerkev. Pa pustimo jih! Bog jih privedi zopet k luči!

V veliko čast si štejemo, da nas je obiskal slovenski duhovnik iz Holandije. Le šlo je tako vse hitro, kakor brzovlak po naših kolonijah, da ni bilo niti dovolj časa za izmenjavo nekaterih važnih misli. Ta obisk je pa tudi pokazal kako potreben je bil, zlasti še, ker je bila na več krajih dana prilika za prejem sv. zakramentov. Odkar nas je zapustil g. Hegenkötter nam je le redkokdaj dana taka prilika. Za Veliko noč upamo, da pride en gospod iz domovine.

Eno smo pa le ukrenili, namreč sklep smo storili, da poromamo letos skupno s holandskimi Slovenci v Kevelaer. Prav veselo svidenje bo to prav gotovo za marsikoga. Pripravljamo se že sedaj za ta dan, ki bo še pravočasno javljen.

Urednik nas tudi opominja v zadnji številki naj pove Zveza število svojih društev. S ponosom lahko povdarimo, da je kljub natolcevanju od strani nasprotnikov ostalo zvesto naši Zvezi katol. društev: 23 društev sv. Barbare in 15 društev rožensenske bratovščine, le eno večje in 4 manjša društva so se spozabila in nam odtujila, kar pa danes deloma že obžalujejo. — Spomlad se približuje. Zemlja in narava se prebujata in zavijata v krasno svetje in zelenje. Velikonočni čas je pred vratmi; veliko si bomo častitali za praznike in voščili si srečo. Mi slovenski izseljenci smo vsi otroci enega Očeta, ter ene Matere katoliške Cerkve. Kako prijetno bi bilo, da bi bili tudi vsi enega duha, Bratje, Zveza katoliških društev nas kliče! Kakor je naš Učenik rekel: Oče odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo. Tako tudi mi odpuščemo svojim bratom, ki so se spozabili pa molimo za njih, da jih vstali Zveličar privede zopet nazaj na pravo pot!

J. L.

Meerbeek.

Policijska oblast nam javlja, da so „Befreiungsscheini“ še veljavni do 30. aprila. Po tem datumu izgubijo svojo veljavnost, ter dobe vsi tujci v potne liste, ki morajo biti veljavni, poseben žig. Torej se opozarjajo naši rojak, da si pravočasno oskrbe nove potne liste, če tega še niso storili, ker se policijske oblasti strogo drže dane naredbe. Podaljšanje potnega listna stane 4.15 Rm., nov potni list stane pa 1.50 Rm. več.

Novega Konsula smo dobili v Düsseldorf v osebi g. Vladimirja Ribar, ki je po rodu Slovenec.

Klateži so tudi nas obiskali. Neverjetno je, kako so nekateri ljudje vsiljivi in pa tudi hudobni poleg. Iz Jugoslavije pravijo, da prihajajo ali pa iz Francije, pa romajo od društva do društva ter prosijo podpore. Zadnji je bil pri nas neki O. iz Ptuja, prej pa neki P., ki je baje povsod znan, saj je bil že v Belgiji, Holandiji, celo nekemu katoliškemu društvu se je prikupil, da so ga vzeli v svojo sredo, bil je pa najhujši k..... Kako globok katolik je bil, naj pove sam: „Če nikjer nič ne dobim, pa grem k „farju“, se mu prav spoštljivo in globoko priklonim, pa mi že stisne kaj v roko.“ To so katoliki.....

Preklic. Podpisani Ivan Zlendar stanujoč v Meerbeck W. str. 26, g. preklicujem s tem vse žaljive besede, ki sem jih govoril ali se pismeno izrazil proti g. Ivanu Lindič, predsedniku društva sv. Barba v Meerbecku ter izjavljan za neresnične in nahujskane od drugih. Obenem se g. Lindiču srčno zahvaljujem, da je odstopil od sodnjskega postopanja proti meni.

Ivan Zlender lr., upokojeni rudar.

Moers-Meerbeck, 21. 3. 1933.

OPOZORILO VSEM IZSELJENCEM!

„Izseljeniški Vestnik“, glasilo slovenskih izseljencev celega sveta, ki izhaja v Ljubljani, Miklošičeva cesta 22.a., prinaša v letošnji 2. številki sledeče opozorilo:

Po velikih skušnjah, katere ima Družba sv. Rafaela pri reševanju odškodnin in zapuščin naših izseljencev, ki ji povzro-

čajo silno veliko dela in sitnosti, opozarja vse izseljence širom svete:

a) da naj se zavedajo, da se nesreča ali smrt nikdar ne napovesta, kedaj prideta, da prideta kakor tat po noči takrat, kadar se jih človek najmanj nadaja, da je posebno smrt gotova, in da človeka vsaki dan lahko pokosi, pa naj bo mlad ali star, zdrav ali bolehen.

b) Zato naj se gotovo zavarujejo za bolezen in smrt takoj, ko pridejo v tujino ali pri podpornih enotah in društvih, ali pa pri zavarovalnih družbah. Tako zavarovanje je samo prisilno štedenje, je samo modro preskrbljenje samega sebe in svojcev za slučaj nesreče in smrti. Plačevanje prispevkov za zavarovanje je sicer marsikdaj nadležno, morda celo zelo težko, vendar še nihče ni obžaloval, kdor se je zavaroval, vsakdo pa še, kdor se ni.

c) Gotovo naj obveste svojce tu v domovini, v katerih prid so se zavarovali, o tem zavarovanju in sicer: kako se imenuje jednota, društvo, ali zavarovalna družba, svoto, za katero so se zavarovali, in kje je zavarovalna polica.

d) Enako naj gotovo obveste svojce, ako jih zavaruje družba, pri kateri delajo potom zakonskega zavarovanja (Compensation, o koristih, ki jih jim nudi to zavarovanje, namreč za kake slučaje so, za koliko, in na koga naj se v slučaju smrti obrnejo, da dobe to zavarovalnino.

Veliko nepotrebnih stroškov sorodnikom, veliko dela in sitnosti nam prihranijo, ako to store. Velik del našega delovanja vzamejo slučajji, ko treba take zavarovalnine braniti, morda celo iskati.

e) Imajo naj gotovo vedno oporoko narejeno in shranjeno kje drugje, ne pri sebi. Najbolje jo je shraniti pri tistemu, ki je glavni dedič premoženja. Koliko premoženja naših izseljencev, zlasti samskih, pade ob njih smrti v popolnoma neupravičene tuje roke, ker glede tega ni bilo pravilno preskrbljeno. Neprestano se ponavljajo slučajji, da take oporoke ob smrti izginejo, premoženja se pa polaste tujci.

NEKAJ ZA SMEH.

Gospod sreča na cesti dva dečka. Vpraša prvega: „Kaj so tvoj oče, deček?“ „Zdravnik“. Gospod vpraša drugega „Kaj pa delajo tvoj oče?“ — „Kar jim mama ukažejo!“ odgovori odkritosrčno.

* * *

Milica: „Moja mamica igrajo klavir, tvoja pa ne!“

Anica: „Moja pa vzamejo vse zobe iz ust. Tega pa tvoja ne morejo.“

* * *

Stric vzame petletnega Jernejčka na kolena, da bi jezdil. Črez nekaj časa reče stric: „Je li Jernejček, to se ti dopade?“ — „Da, prav zelo. A včeraj sem jezdil pravega osla, to je bilo še prijetnej!“

* * *

Ko pride Peter iz šole domov, odloži torbico, steče k očetu pa ga vpraša: „Oče, kakšno slamo imate pa vi v glavi? Meni so danes gospod učitelj rekli, da imam ajdovico!“

* * *

Učitelj je bil jako vesten in natančen. Zato so učenci mislili, da je siten. — Nekdaj vpraša v šoli: „Koliko je polovica od 5?“ Brž sune učenec svojega soseda, rekoč: „Vidiš, kaj sem ti rekel, da je siten g. učitelj! Če mu rečeš, da je dve, se mu bo zdelo premalo; če pa rečeš, tri, mu bo pa preveč.“

* * *

Učitelj: „Kaj bi storil, če bi bil kralj?“

Učenec: „Cel dan bi ležal v senci in jedel strd na kruhu.“

Banka Baruch ♦ Paris

Naslov za brzojavke:
JUGOBARUCH PARIS 22

15, rue Lafayette, 15

Telefon: Trinité 81-74
Trinité 81-75

Banka jugoslovanskih izseljencev v
Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu

Nakazuje denar v vse kraje Jugoslavije najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu.

Na izrecno zahtevo pošlje dinarske bankovce tudi v Holandijo.

Vsi poštni uradi v Holandiji sprejemajo vplačila na naš
ČEKOVNI RAČUN STEVILKA 145866

Položnice se dobe pri vseh poštnih uradih kakor tudi pri nas brezplačno. Hitra in točna postrežba.

AMSTERDAMSKA BANKA
PODRUŽNICA HEERLEN

TU SE DOBE VEDNO
DINARJI PO NAJBOLJŠI
VALUTI.

Najboljsi in najprimernejši holandski katoliški dnevnik za Slovence v Limburgu je

LIMBURGSCH DAGBLAD

S SVOJO VISOKO ZAVAROVALNICO

UPRAVA: HEERLEN, NOBELSTRAAT No 13.

PODRUŽNICE: KERKRADE, Einderstraat 38
SITTARD, St. Petrusstraat 4
MAASTRICHT, Stationstr. 43

Narocnina: cetrletno 2.65 fl, mesечно 0.90, in tedensko 0.20 fl.

Z.H.B. PIVO

MORATE ZAHTEVATI!
DOBITE GA POVSOD
ZALOGA

DEN HAAG

HEERLEN

TELEFON 205

Zahtevajte Z.H.B. pivo v steklenicah! Kdor ga enkrat poskusi, ostane stalen odjemalec